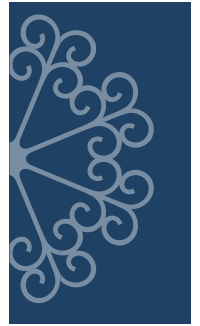

בית מזרח

546

פרשת ניצבים - וילך

זמני כניסת ויציאת השבת

*‡	Ⓜ	
19:04	17:53	ירושלים
19:06	18:10	בני ברק
20:00	18:52	ציריך
19:52	18:26	וינה
20:39	19:10	אנטוורפן
20:22	19:08	פריז
19:32	18:33	לונדון

דבר הישיבה

ציווי "ובחרת בחיים"

הוא ציווי תמידי ללא הרף

כל ימי חייו של הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל היו מקשה אחת של אמונה אמיתית ומוחשית יחד עם יראת שמים טהורה ונשגבה, תמיד ליהטה בו רעננות והתחדשות וגם עד זקנה ושיבה, לא הורגשה בו שום שגרה בשום פרט מעבודת ה'.

כותב תלמידו הרה"צ ר' אלחנן יוסף הערצמאן זצ"ל: כשבאתי לביקור מארצות הברית, אמר לי בשעת פרידת, תזכיר לתלמידינו שהציווי "ובחרת בחיים" הוא ציווי תמידי ללא הרף, תמיד צריך להיות בוחר, וכסדר צריכים לעלות ולהתעלות, אי העליה הוא האסון הגדול ביותר לאדם!

מי שאינו עולה בתמידות דומה למי שאיחר את הרכבת ונשאר עם מזוודותיו על הרציף ולעולם לא יגיע למחוז חפצו. העליה המתמדת ברוחניות היא הרכבת המובילה את האדם למילוי תעודתו בעולמו.

(מופת הדור פ"ט, אות מ"ג)

"הנה הפשטתם צורת הישיבה, וקלטתם רוח ורצון הישיבה, ובה עשיתם לכם חבורה לילך בעקבות רוח הישיבה, ובכל מקום שאתם נמצאים לקחתם זאת כאילו להיות עם הישיבה בין תלי הישיבה" (מ"ן המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוין זצוק"ל ממיר)

מתורת רבותינו

צורת התורה אחת היא וכוללת הכל

אתם נצבים היום כלכם לפני ד' אלוהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל, ספכם נשיכם וגורו אשר בקרב מחניך מחטב עציך עד שואב מים, לעברך בברית ד' אלוהיך ובאלתו אשר ד' אלוהיך כרת עמך היום (כט, ט-יא). וברש"י "מלמד שנכנס משה לפני הקב"ה ביום מותו להכניס בברית".

היום" הרי לנו שאפילו דורות העתידים שלא עמדו והיו במעמד הר סיני נצטוו באותם החיובים ובאותה הברית שנצטוו בהם דור המדבר, כי צורת התורה אחת היא וכוללת הכל, יסוד זה פשוט הוא אבל באמת אצלנו ה"ה חידוש גדול כי איננו יודעים כלל את חיובי התורה, ונדמה לנו שכאז"א מאתנו מחויב ומצווה במה שמסוגל לעמוד בו.

אור יחזקאל - ימים נוראים
(מאמר "צורת התורה אחת היא")

שח הגה"צ במשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל: חזינו הכא שכל כלל ישראל כולו באו בברית, כי חיובי התורה כוללים את כל כלל ישראל, ואף הקטנים והפחותים ביותר כנשים טף וגרים נצטוו ונתחייבו בברית כפי שנתחייבו ראשי השבטים. כי בנוגע לצורת התורה אין חילוק בין כולם.

"ולא אתכם לבדכם אנכי כורת את הברית הזאת ואת האלה הזאת, כי אם את אשר ישנו פה עמנו ועומד היום לפני ד' אלוהינו ואת אשר איננו פה עמנו

מעיקר דיניה והלכותיה של ה'תשובה' - שיבין כי רע ומר עזבו את ה'

ושבת עד ה' אלקיך. (דברים ל, ב)

על העוון וכו", ויש לבאר כי אין זה רק מוסר ועצה טובה שכותב לנו רבינו יונה כיצד יוכל האדם להתחרט על חטאיו, אלא זהו מדיני החרטה, ואך ורק בדרך זו יקיים את החרטה כהלכתה, ואם יתחרט באופן אחר, על דרך דוגמא: אם יתבונן בדעתו ויבין למשל כי "רגזן לא עלתה בידו אלא רגזנותו" (קידושין דף מ"א ע"א), ומשום כך יתחרט על אשר רגז וכעס, בהבינו בשכלו את הרעה אשר עולל כעסו, ולא מפני אזהרת השי"ת, לא קיים בזה מצות תשובה, שהרי מעיקר דיניה והלכותיה שיבין כי רע ומר עזבו את ה'

דעת תורה - פרי האזינו (עמ' קע"ב)

יסוד גדול משמיענו מ"ן המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוין זצ"ל, צריך לדעת כי כל הלכות תשובה הן הלכות כשאר הלכות בשבתורה, וכולם צריכים להתקיים בדוקא ובדיוק כפי שנאמרו, ואם יעשה האדם תשובה ולא יקיים את כל עיקרי התשובה כמו שנאמרו בהלכותיהם, לא קיים מצות תשובה, ולא זו התשובה הנרצית לפני ה', ולפי זה צריך לדקדק מאד לקיים את עיקרי התשובה כדינם.

מוסיף מ"ן המשגיח רבי ירוחם ומאיר עפ"י זה חידוש גדול, הנה כתב בשערי תשובה לרבינו יונה (שער א, אות י) במהות עיקר החרטה: "יבין לבבו כי רע ומר עזבו את ה', וישיב אל לבו כי יש עונש ונקם ושלם

בכל צורתם לו צר

ושב ה' אלקיך את שבתך (ל, ג).

קיבוץ גלויותיהם, עד שכאילו הקב"ה בעצמו אוחד בידי ממש איש איש ממקומו, אלא אף בגלות שאר האומות נאמר כן, שכן אמר יחזקאל "ושבתי את שבות מצרים", וירמיה אמר (ירמיה מח, מז) "ושבתי את שבות מואב", אותו עם מואב הנקלה והבזוי שחטא והחטיא את ישראל, אך מכל מקום בזמן שהוא נמצא בצרה ובשביה, הקב"ה כביכול עמו בצרה, עד שבשעה שהוא גואלו ומשיב את שבותו מעלה על עצמו כאילו הוא נגאל עמהם.

ידון כל אחד קל וחומר בעצמו, אם ברשעי האומות התקיים הכתוב "בכל צורתם לו צר" ו"עמו אנכי בצרה", בני ישראל שנאמר בהם "ועמך כולם צדיקים", ישראל עם קרובו של הקב"ה, הרי על אחת כמה וכמה.

סוד חיים (מאמר ג)

היה לו לכתוב והשיב את שבתך, רבותינו למדו מכאן כביכול שהשכינה שרויה עם ישראל בצרת גלותם, וכשנגאלין הכתיב גאולה לעצמו שהוא ישוב עמהם. ועוד יש לפרש שגדול יום קבוץ גלויות ובקושי כאילו הוא עצמו צריך להיות אוחד בידי ממש איש איש ממקומו, כענין שנאמר (ישעיה כז, יב) "ואתם תלקטו לאחד אחד בני ישראל", ואף בגלויות שאר האומות מצינו כן (יחזקאל כט, יד) "ושבתי את שבות מצרים". (רש"י)

כותב מ"ן המשגיח הגה"צ רבי חיים זאב פינקל זצ"ל, רואים אנו מכאן חידוש גדול, לא רק כאשר נגאלים ישראל מגלות ומצרה מעלה הקב"ה כאילו גם הוא נגאל עמהם, ככתוב "ושב ה' אלקיך" - והשיב לא נאמר כי אם ושב, ולא בישראל בלבד גדול יום

מתורת רבותינו

למה הטריח מרן החפץ חיים לבוא אל מרן המשגיח זצ"ל

אילו היתה בשמים היית צריך לחזר אחריה

לא בשמים היא. (ל, יב). שאילו היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה. (רש"י)

סיפר מרן המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל שהיה פעם בראדן אצל מרן החפץ חיים זצ"ל, והחזיק בידו ספר מסוים, והנה כעבור זמן מה הגיע אליו החפץ חיים בעצמו וביקש לשאול ממנו את

הספר. תמה רבי ירוחם: למה כבודו בא אלי בעצמו, הלא היה יכול לשלוח מי שהוא לבקש זאת? השיב לו החפץ חיים: "לא בשמים היא" - אפילו אילו היתה בשמים הייתי צריך לחזר אחריה...

סיים רבי ירוחם בהתפעלות: גאונות שכזו! מופלא לראות איך שקיים הכל כפשוטן ממש.

דעת תורה (עמ' ע"ו)

עיקר לימוד התורה - ללמדה לאחרים

הקהל את העם וגו' למען ישמעו ולמען ילמדו. (לא, יב)

אמרו בגמ' (חגיגה ג, א) דאילם פטור מן הראיה דילפינן מהקהל דכתיב ולמען ילמדו, פרט לשומע ואינו מדבר, והקשו שם למימרא דכי לא משתעי לא גמרו? והא הנהו תרי אילמי דהוו בשבבותיה דרבי דכל אימת דהוה עייל רבי לבי מדרשא הוו עיילי ויתבי קמיה וכו', ובעי רבי רחמי עלייהו ואיתסו, ואשתכח דהוו גמירי הלכתא וספרא וספרי וכולא תלמודא, ותיצרו דלעולם גם מאן דלא משתעי גמיר שפיה אלא דכתיב למען ילמדו וקרין למען ילמדו, (בפת"ח) היינו ילמדו לאחרים, ואין אילם ראוי ללמד לאחרים, לפיכך פטור מן ההקהל ומן הראיה.

רוחני, וכל התעלות רוחנית צריכה שתהיה בבחינת "תורת חסד", היינו ללמדה ולהשפיע על ידה וממנה לאחרים.

ומכאן נלמד עוד שגם בבקשה ובתפילה להשגת קנין התורה והמעלות העליונות, הרי עיקר הבקשה תהיה עבור הזולת וכל הכלל, שיהיה ראוי ללמד ולהשפיע לאחרים.

שערי חיים קידושין

(דרכי קבלת התורה והשגת קנינה אות א')

מרן ראש הישיבה שה"ת הגר"ח שמואלביץ זצ"ל מפיק מכאן יסוד גדול ועצום, למדים אנו כי כל עיקר לימוד התורה הוא בכדי שיוכל ללמדה לאחרים, ולפיכך אדם שאינו ראוי ללמד לזולתו, שאין לו את כח הדיבור וההשפעה למסור ולהעביר לאחרים על ידי הדיבור וה"רוח ממלא", איננו חייב במצוות גדולות אלו של הקהל וראיית פנים בעזרה, שכיון שאין בכוחו להעביר וללמד לזולתו את כל מה שרואה ולומד במעמדים אלו לא חייבתו התורה בכך זהו הכלל, עולם חסד יבנה, הן חסד חומרי והן חסד

קרבת אלקים לי טוב

ומצאוהו רעות רבות וצרות' ואמר ביום ההוא הלא על כי אין אלקי בקרבי מצאוני רעות' האלה. (לא, יז).

הקשה מרן הגראמ"מ שך זצ"ל (הקדמת אבי עזרי, נשים קדושה), דיש לדקדק מדוע פתח הפסוק ואמר "רעות רבות וצרות", ולבסוף כתוב רק רעות בלבד? (עיי"ש מה שתיריך).

וביאר בזה מוריני הגאון רבי אליהו ברוך פינקל זצ"ל, דכוונת הכתוב באומרו צרות היינו על הרעות עצמן, שאינן חשובות כצרות אלא כשאנו יודע לשם מה באו עליו הרעות הרבות האלה, אבל כאשר הוא מבין

שכל הקורות עליו באו בהשגחה מיוחדת מאת הבורא ית"ש, ותכלית אחת יש להן לכל הרעות, להחזירו לכור מחצבתו ולקרבו להקב"ה אשר התרחק ממנו בחטאיו, שוב אינו רואה בזה צרות. ולפיכך לאחר שהגיע להכרה "על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה", ממילא אין כאן צרות אלא רעות ויסורים, שכל תכליתם כדי לצרפו ולזקקו מעוונותיו ולהשיבו לאביו שבשמים, ולכך נקראו רעות, כי רעות הנה,

אבל אין זה צרות כלל.

ולפי זה, מוסיף הגרא"ב פינקל, מדוקדק מאד מה טעם כתוב לבסוף הרעות האלה, ואילו בתחילת הפסוק נכתב רעות רבות וצרות, והיינו משום שכאשר האדם יודע שכל הרעות נועדו לתכלית אחת, אין כאן רעות רבות, אלא כל הרעות והיסורים באו אליו במטרה אחת כדי לקרבו להקב"ה.

משלחן רבי אליהו ברוך (עמ' של"ו)

מבאר רבותינו

להכיר טובה בפה מלא-במשנת מרן המשגיח מעולם לא פסקה ישיבה כי לא תשכח מפי זרעו (לא, כא).

בדברי ההקדמה של מרן ראש הישיבה הגאון החסיד רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל לספרו דברי אליעזר, הוא נותן שבח והודאה להשי"ת על ההשגחה המיוחדת שהונהגה בה הישיבה כל הימים, ובפרט על הנסים המופלאים בהצלת ישיבת מיר בכל נדודיה בזמני המלחמות, ואיך ראו בחוש בהתגשמות ההבטחה הנצחית "כי לא תשכח מפי זרעו".

"אברכה בזה ברכת הודאה להשי"ת על ההשגחה המיוחדת שהונהגה בה הישיבה הקדושה משך עשרות שנות שרותי בה, וביחוד בזמני המלחמות שהישיבה נדדה ממקומה כמה פעמים, בעת מלחמת העולם הראשונה בשנות תרע"ו-תר"פ, שנות הרעב הריגות

ומהפכות, היתה הישיבה בפולטבה ברוסיה-אוקראינה, ובעת השואה האחרונה גלתה הישיבה לוויילנא וקידן בליטא, ואח"כ נדדו בני הישיבה ובראשם חתני הגאון הגדול מוהר"ר חיים שמואלביץ שליט"א [זצ"ל], ליפן ושנחאי בסין והיו שם כשש שנים, ובעז"ה לא פסקה ישיבה גם בזמנים הקשים ביותר, כי כל קיומה הרוחני והגשמי היה והינו בנסים, כן יצוה ה' חסדו להוסיף ולקיים ולהרחיב את הישיבה הקדושה עד כי יבא שילה".

ממשיך ראש הישיבה ומביע עלי גליון: "ההודאה מיוחדת ברכת הטוב והמטיב על נסי השי"ת בזמן המלחמה האחרונה, שהצילנו יחד עם הישיבה

הקדושה בשנת תש"א, ומגיא ההריגה בליטא-רוסיה נמלטו למקומות מבטחים, הצלתנו זאת היתה רצופה שלשלת של נסים גלויים ונסתרים לאין חקר, ובחוש ראו את השגחתו של נותן התורה שהבטיחנו כי לא תשכח מפי זרעו, וכמעט כל אשר לא עזב את הישיבה הקדושה בעתות נדודיה ניצל עמה. וגם בגלות הישיבה לארצות רחוקות ובמצבים הקשים ביותר המשיכו והגבירו תלמוד תורתם ביתר שאת, וזכו שמהם יתד ופינה להרבצת תורה והרמת קרן התורה והיראה, בארץ ובחול, ונתקיים בהם והיה המחנה הנשאר לפליטה".

רבי אברהם צבי קמאי הי"ד תשי"ב	רבי ירוחם ליבוביץ תרצ"ו	רבי אברהם בן ר' חיים ליב טיקטינסקי תרע"ז	רבי אליהו ברוך קמאי תרע"ז	רבי חיים ליב טיקטינסקי תרנ"ט	רבי משה אברהם אייזנשטט תרנ"ז	רבי ישראל העליר חריף תרנ"ד	רבי יוסף דוד אייזנשטט תר"ו	רבי אברהם טיקטינסקי תקצ"ה	רבי שמואל טיקטינסקי נפטר תקצ"ה	שרשרת הדורות בישיבת מיר מרנן ורבנן הגאונים
-------------------------------	-------------------------	--	---------------------------	------------------------------	------------------------------	----------------------------	----------------------------	---------------------------	--------------------------------	--

הגאון רבי חיים ויסוקר זצ"ל ראש ישיבת בית התלמוד ט"ז אלול תשמ"ה

ענה הג"ר חיים וויסאקער זצ"ל לעומתו "גוט, אבער פארוואס שווייגסטו אזוי הויך?" [=טוב, אבל למה אתה שותק בקול גדול?]

במלחמת העולם השנייה היה בין היוזמים להימלטות ישיבת מיר לשנחאי יחד עם ידידו רבי אריה לייב מאלין.

יחד עם רבים מחבריו נמלט לשנחאי וכך ניצלו מהשוואה.

לאחר השואה, הגיע לסן פרנסיסקו יחד עם קבוצה מתלמידי מיר בשנחאי, ובהם רבי לייב מלין ואחרים. כעבור שנתיים, (תש"ח) הם הקימו יחד את ישיבת בית התלמוד. מאז פטירתו של ר' לייב מלין ובמשך 37 שנים בסך הכל עמד ר' חיים בראשות הישיבה.

על הגיעו לארה"ב מספר הגה"צ רבי שלמה ברעודה בשיחותיו בתיאור חי ומרתק: לאחר מלחמת העולם השנייה הגיעה, רבים מתלמידי ישיבת מיר לניו יורק, ושם עשו להם קבלת פנים. רבנים ועוד עשירים וכו' וביאו לפני ר' חיים ויסוקר זצ"ל אדם אחד שהיה מולטי-מיליונר, וסיפרו לו שהוא נתן לישיבה זו, ולשיבה זו וכו', הוא רצה לשוחח איתו קצת, כי שניהם ידעו אידיש. והוא מספר לו על הגדולות שלו, איך שבנה את זה, ותרם את זה, ועוד ועוד, והוא גם שומר שכת.

ובאמצע השיחה שואל ר' חיים את היהודי הזה אמור לי בבקשה מהו משלח ידך, איזה עסקים יש לך? - "אדוני, במחילה זה לא עסק שלך..." הוא לא יגיד לו! זה דבר סכיח בארה"ב, אטק יכול להכיר אדם שלשים שנה ולא לדעת איזה עסק יש לו, זה 'סוד מלחמתי', אפילו השירות החשאי לא יודע. איך הגיב ר' חיים ויסוקר על זה? הוא סיפר לידידיו כך:

"כשהייתי ילד קטן באירופה, שמעתי יום אחד איך שהתברא קדישא הולכים בכל הרחובות של הכפר הקטן שלנו: 'בואו ללויה בשעה שתיים עשרה, של האלמנה חנה בילה, ששבקה חיים לכל חי, האנשים חשבו שמי כבר הכיר אותה, איזו אלמנה מסכנה, חששו שפשוט לא יבוא מנין, והנה הגיעה השעה שתיים עשרה וכולם באו! לא רק מהכפר שלנו, אלא מכל הכפרים והעיירות שבסביבה, גם רבנים ואנשים חשובים מה הולך כאן?

הייתי ילד סקרן, והסתובבתי בין האנשים לשמוע מה

רבי חיים נולד בשנת תרנ"ו לאביו רבי שבתאי הכהן בפיעסק שבמחוז וולקוביסק מזרחית לביאליסטוק.

למד בישיבת מיר ודבק ברבו מרן המשגיח רבי ירוחם ליבוביץ (שכינה אותו בתואר 'חכם'). בענין זה סיפר הגה"צ רבי שלמה ברעודה זצ"ל: בחבורת הוותיקים של ישיבת מיר היו למדנים גאוני עולם, כגון רבי לייב מאלין זצ"ל, רבי מרדכי גינזבורג זצ"ל שהיו גם תלמידי הרב מבריסק זצ"ל, וביניהם היה גם רבי חיים ויסוקר זצ"ל. אומרים שהמשגיח הזקן ר' ירוחם ממייר זצ"ל כינה אותם כך: ר' לייב מאלין - 'תורה'; ר' חיים ויסוקר - 'חכמה'. ר' חיים היה פיקח עולמי, יכלו לבקש ממנו עצה על כל דבר שבעולם, הוא היה אדם נמוך מאוד, עם עיניים פקחיות, היה שומע אותך ומחייך, ונותן לך עצות טובות, היה פשוט נבון רוח; כאשר רבי ירוחם זצ"ל רצה להתייעץ איתו, הוא היה אומר: "חכמה, בוא לכאן!".

סיפר אחד מתלמידי הרב ויסוקר: אני למדתי בצעירותי בישיבת בית התלמוד כאשר הגאון ר' חיים ויסוקר זצ"ל שלמד בצעירותו בישיבת מיר שימש שם כראש הישיבה.

פעם הוא סיפר לי לפי תומו שהמשגיח של ישיבת מיר מרן ר' ירוחם זצ"ל לא הסכים שלישיבה תהיה פנימיה, וגם לא חדר אוכל, במקום זה היו אכסניות. אכסניות לשינה ואכסניות לאוכל. והיה וועד שחילק את הבחורים עם מי כל אחד יאכל, ועם מי ישן, והנה בחלוקה לאכסניות של האוכל התייעצו עם הבחורים, עם מי כל אחד רוצה לאכול, האם הבחור חבר שלו או לא. אבל בחלוקה לשינה לא שאלו את הבחורים, אלא קבעו מי ישן עם מי, וחסל.

והרי לכאורה היה צריך היות הפוך. בחלוקה לשינה ישאלו את פי הבחורים עם מי הם רוצים לישון, ובחלוקה לאוכל לא?

מספר רבי חיים: שאלתי את המשגיח על כך - התבונן בי המשגיח בפליאה ואמה: "אינני מבין אותך. הרי כשאוכלים - מדברים בינתים בדברי תורה, ולכן חשוב עם מי אוכלים, אבל במקום בדברי תורה, לכן כשמגיעים לחדר אומרים ק"ש ונרדמים! מה זה משנה, אפוא, מי עוד נמצא בחדר באותה שעה.

אכן כך היו נראים יהודים מדורות קודמים: כשנכנסו לישון - באמת אמרו קריאת שמע והלכו לישון... (ברכת איתן עמי' מו).

מרגלא בפומייהו של ותיקי ישיבת מיר, שרבי ליב מאלין ורבי חיים ויסוקר היו משלימים זה את זה בהנהגת הבחורים, רבי ליב כשמו כן הוא היה אריי סועה, ורבי חיים היה חכם ומיושב. ולא זהו ידם אחד מהשני; אף לאחר מכן בהקימם את ישיבת בית התלמוד.

פעם היה דיון בין כמה מגדולי תלמידי מיר על נושא טעון, ואחד קם והכריז "איך שווייגו!" ["אני שותק!"]

הם אומרים. ראיתי רב אחד מעיירה סמוכה שנותן שלום לת"ח גדול: "שלום עליכם כבוד הרב, איך הגעת ללויה של חנה בילה?" אומר לך את האמת, כשחיתנתי את הבנות שלי, היה לי פעם פנצ"ר כזה, ששבוע לפני החתונה עם כל ההשתדלות שלי, לא היה לי כסף לחתן אותה הבטחתי לחתן סכום הגון, וכל ההלואות לא הספיקו. פתאום שמעתי דפיקה בדלת, והאלמנה 'חנה בילה' עומדת בפתח עם חבילה קטנה בידה, ואומרת כך: כבוד הרב שמעתי שאתה בסיבויך עם הכספים לחתונה, שמה על השולחן וברחה מהבית. פתחתי את החבילה, והיה שם בדיוק את הסכום שהייתי זקוק לו. אבל היא ברחת מהבית.

ומה אתה עושה כאן? - אתה הרי ת"ח שלא מבטל רגע, כבוד הרב אתה זוכר ששלוש שנים למדתי בפרישות יומם ולילה לא זזתי מבית המדרש, והרי אני חייב לאכול. אז כל צהריים היא היתה נכנסת בהתבא שלא אשמע את פסיעותיה, שמה סיר אוכל מבושל ובורחת, היא חשבה עד יומה האחרון שלא ידעתי שזו היא.

הלכתי לשמוע עוד סיפורים, וכל אחד היה לו סיפור אחר, נתגלה שהאשה הזאת תמכה ברבנים ובת"ח וביתומים, היו אלה מבצעים שלמים של אשה אחת, ואף אחד לא ידע מזה, רק עכשיו הכל נתגלה איך היא הסתירה כל השנים כ"כ הרבה פעולות שעשתה.

הגעתי למסקנה כזאת: בעיירות ובכפרים שלנו באירופה, ניגשו אחד לשני: "שמעונו?" - "כן", "שלום עליכם מה שלומך? למדנו פעם יחד!" כן כן אני זוכר! פתחת פעם חנות איך אתה מתפרנס עכשיו? - ברוך ה'; אני צריך סכום כזה וכזה כל שבוע, לי ולאשתי ולבנים, יש לי גם בת אחת והחנות מביאה סכום כזה ועוד אני חוסך קצת בצד כדי לחתן את הבת.

היו יודעים הכל אחד על השני, אבל כשהיה שואל אותו "אני זוכר כשהיית בחור היית עוסק בגמ"ח, מה עם זה עכשיו?", מילה אחת אי אפשר היה להוציא ממנו! אבל עכשיו באים לארה"ב ושואלים משהו: "איזה גמ"ח אתה עושה?" - "און, אני תומך בזה, ובזה ובזה ואלו הקבלות שלי! ובמה אתה מתפרנס "מממממ...", מילה אחת לא שומעים ממנו! למה התשובה היא, שמה שהוא עיקר ויקר אצל האדם, את זה הוא מסתיר, ומה שלא עיקר אצלו הוא מגלה. אצלנו היה העיקר מצוות ומעשים טובים ואת זה היה האדם מסתיר בתכלית, ואילו גשמיות העוה"ז לא היתה שווה כלום אצלו, ולכן את זה היו מגלים לגמרי. אבל כשבאים לארה"ב, הכסף זה כל החיים של האדם ועל זה לא תוציא ממנו מילה אחת, אבל על המצוות שלו יגלה לך עוד יותר מהאמת! כך ביאר רבי חיים ויסוקר זצ"ל - איזה דבר עמוק הוא זה... (שיחות הגר"ש ברעודה - ירח באיתנים עמי' כא).

בליל י"ח אלול תשמ"ה הובא רבי חיים ויסוקר למנוחות בהר הזיתים בירושלים. בישיבת מיר בירושלים ספדו לו הגאונים רבי שלמה וולבה, רבי ברוך דב פוברסקי ורבי נפתלי קפלן.

רבי אהרן דוד חדש תשפ"א	רבי אריה פינקל תשע"ו	רבי רפאל שמואלביץ תשע"ו	רבי נתן צבי פינקל תשע"ב	רבי בנימין ביינוש פינקל תש"ן	רבי נחום פרצוביץ' תשמ"ז	רבי חיים שמואלביץ תשל"ט	רבי יחזקאל לווינשטיין תשל"ד	רבי חיים זאב פינקל תשכ"ה	רבי אליעזר יהודה פינקל תש"כ
------------------------	----------------------	-------------------------	-------------------------	------------------------------	-------------------------	-------------------------	-----------------------------	--------------------------	-----------------------------

"והייתי שבע רצון כי ראיתי כי מצליח הוא ב"ה ועוסק במוסה, הנה מה מה תקות הנברא בלי לימוד המוסר ח"ו ...בישיבתנו ב"ה ניכר החיזוק של הימים האלו"

מכתב נלהב במעלת לימוד המוסר מהגה"צ המשגיח רבי יחזקאל
לוינשטיין זצ"ל, (הובא ב'אור יחזקאל' - מכתבים - מכתב יח) שנשלח
מהישיבה בפולין לפני כ-86 שנה בערשב"ק כי תבוא שנת תרנ"ז:

בע"ה יום ב' [כ"ז אלול] האזינו תשכ"ז

בישיה"ק אצלנו ב"ה משך אלול בשקידה רבה ויה"ר גם לעתיד לא ימנע חסדו מאתנו, אמנם
המצב הכספי כפי ששמעתי מהגר"ב שליט"א דחוק מאד מאד כי כמה מקורות הפסיקו אך
כמו שהקב"ה עשה לנו נסים גדולים יראה לנו גם בעתיד בגשמיות ורוחניות.

***

כשמזדקנים קצת מתאבן ההרגש וחבל, אך לתשובה יש כמה בחינות, קבלה זה החלטה
שכלית, חרטה זה כבר משותף לשכל ולרגש דעצם מציאותה היא של רגש הנובע משכל
האדם, יגון זה כבר ענין שברגש מדרך טובה הנפש וזכות שכלה.

ולגבי איש העוסק בעניני צבור יש שדה רחב לצורך התשובה ולא קלה העבודה אפי' בקבלה
ולא רק בחרטה, ובפרט כשנתחזקנו פה ע"י הנסים שנעשו לנו דבמצב של נס חייב האדם
להיות בדרגא גבוהה יותר בחינת ראתה שפחה על הים, אך מה אנו ומה חיינו לכן אנו
מתפללים ומקווים לישועה ה' גם ברוחניות כדכתיב לב טהור וכו'.

אסיים בברכת כתיבה וחתומה טובה בספרן של צדיקים גמורים לאלתר לחיים

טובים וארוכים לו ולביתו ולכל אשר לו

כאיחולי לב אוה"נ

להיכנס ליזם הכיפורים מבירת המדרש

ירחי כלה ישיבת מיר

הצטרף לסדרי לימוד בצוותא בהיכל ישיבת מיר
ושיעורים מגדולי התורה שליט"א

שלישי ורביעי ו'-ז' תשרי | 8-9 אוקטובר 2024

להרשמה נא חייגו: 02-5410933

או לחצו כאן —

לקבלת חוברת המראי מקומות ניתן לשלוח
בקשה למייל: yarchei.kallah@themir.org.il

ברוכים הבאים בשם ה'

מקומות לימוד מיוחדים בבית המדרש בית ישעיה |
ארוחת בוקר וצהריים תוגש בחדר האוכל המיוחד | כיבוד
קל יוגש בסמיכות לביהמ"ד | מקומות חניה שמורים

בברכת כתיבה וחתימה טובה